Ой щурецъ свирнѣй и дреме,
Веселъ, идна гнѣзда за храма.
Зимна идва, моме време хваща
Свирчо пасъ се старева; по ледъ?
Сиромахчетъ тежко го пратца, —
Гладенъ идна щоси ядѣ.
Мълчиялъ вече си песвири
Да ситроси хлѣбецъ тръгнува,
Тозъ го пѣди, онзи го пати,
Клетий щому идва до глава.
Па отива при правве тѣ:
Дръ отъ гладъ умиралъ .....
Майко пратце ще ми дадете.
А що правви мѣтось? рекли тѣ.
— Свирчъ, пѣхъ, гулѣхъ въ полето
И сега средомъ сѣдѣ и скрегъ!
— Дѣдъ си свирчъ, пѣхъ, гулѣлъ ти идѣтось
Тамъ иди поскачай и пеещь.

*

Мрадѣ, не ядѣ на сомнѣлодость
За да на гладувате на старость.

Вълкъ и гъска

Въ село гъкое влочето
Дъсой вълкъ на сътрвенъ
Тодъ такость
Лѣтикалъ въ дѣ често
И тамъ въ единъ домъ разградеръ
Привлѣка идноя си гъска,
И повечъ будни тя горка,
Кога кемъ видѣла вълка
Изръкъ него ще заспяка.
Напръщялъ се вълчетъ, кръвникъ
Но въ начетъ
Дъ ще
Дъ ще
Дъ ще